

SZÁM.

ológot,
onyára
kedves
ry Zs.
en fog
el nem
m. Ha
z ilyen
termés
tte. —
n. —
ban a
valami
y nagy
asztán
kiknek
e. Irjá-
adjuk
nazói-
ogy a
rtékes
l volt
fél-évi
ellen
szthat-
Csak
zésem.
ist. —
a Kís
ra ke-
köszö-
meki-
ilyen:
okban
m. —
am. —

KIS LAP

Szerkeszti Forgó bácsi.

HÉDI GÉPEN IR. (Lásd a 250. lapon.)

ROSZCSONT FERKE
LEGUJABB ÉS LEGSZELIDEBB MÓKÁI.

Elmondja *Ida néni*.

— Képekkel. —

(Vége.)

NEHÁNY nap mulva Ferke ismét valami nagyon keserü tapasztalatra jutott; tudni illik arra, hogy a világ háladatlan. Egyszer akart valakinek örömet szerezni, hát azért is mit köllött elszenvednie!

Ferkeékhez t. i. bejárós a Kitajkáné asszonyom, aki gombát, kőport meg effélet szokott a házhoz hordani. Künn lakik a Borjuvégen, a város legszegényebb részén, mely már a hegybe huzódik, mert úgy van építve, hogy a háznak való helyet előbb a sziklában vájták ki. Ha a Kitajkáné eljött, Ferke mindig a konyhába ment, hogy hallgassa, mit beszél; mert Kitajkáné asszonyomnak ugyancsak pörgött a nyelve, kivált ha egy pohárka szilvóriummal oldották meg. Mindig a világ rosszaságára volt panasza. Jaj, azok a szomszédok! Jobbfelől, balfelől csupa gonosz ember környékezi. A Fehérné szomszédasszony nagy pogány, de a Gáspárné még nagyobb. Hát még a Lajosné! Az már csakugyan pörkölni való!

— Hát, lelkelem galambom, ellopták a kendermagos tyukomat, a mosogató csutakot, »akit« száritani tettem ki; mög egy köcsögöt, »akit« a pataki vásáron vettem; mög aztán két deszka-szálacsát, »akit« az uram hozott. Szóval, istentelen népség! panaszkodott Katának. Kata mindig igazat adott neki, Kitajkáné pedig folytatta:

— Volt egy régi kék kötényem. Lyukas volt, az igaz, de mégis csak szép. Kimostam, kitergettem a sövényre, hogy száradjon. Oda nézek... hát lelkelem gyerekek, vége!

Volt, nincs. Szórin-szálán ellopták! Hát nem borzasztó? Még a vadonat-uj meszelő-pamacsomnak is lába kelt. Pedig csak tavaly vettem, kérem! Mind »aszondták,« hogy ez »rémisztő« dolog!

Kitajkáné aztán még többet és többet sorolt elő és rendesen ezzel végezte:

— Rossz a világ, lelkelem! És el is fog pusztulni ez a város mint Sodoma! El a!

A gyerekek ismerték már ezt a mondását, és ha eljött, Ferke mindig kérdezte:

— Mondja csak néni, igazán elpusztul majd ez a város?

Mire Kitajkáné így felelt:

— Bizony, urficskám, aranyom, el az! Ugy elpusztul, mint Sodoma és Gomorrha! Bár láthatnám, hogy a gonoszok ott sülnék már a tűz-esőben! Bár csak látnám!

— És a néni nem fél, hogy baja lesz, ha tűz esik a városra?

— A jóknak nem lesz semmi bántódásuk, vigasztalta magát Kitajkáné; csak a rosszak pusztulnak el. Legelőször is a Borjuvég fog elsülyedni a pokol fenekéig. Csak még láthatnám evvel a két »szememvel.« Ne haljak meg, amíg meg nem érem!

— No, ha ez a legfőbb kívánsága a néni-nek, gondolá Ferke, akkor majd jó lesz neki egy kis kostolót adni Sodoma pusztulásából.

Nagy tanácskozást tartott a bandájával, aztán sötét este fölballagtak a Kitajkáné asszonyom házához. Mindegyiknek volt egy jó csomó rakéta, kén meg görög tűznek való por a zsebében. Laczi patront csent el a bátyja töltény-tartójából. Ferke pedig puskaport egy csipetnyivel. A többi a kabátja alatt elhozta a két petroleumos hordónak a dongáit. Kitajkáné és az ura már javában hortyogtak, mikor a gyerekek

oda értek. Megálltak az ablaka előtt. Egy percz alatt kész volt a máglya, felgyújtották és mikor a petroleumos fa jókora lángot vetett... zsupsz!.. bele a patront, a ként, a görög tüzet, meg a puskaport. Volt pattogás, robbanás, hogy a halottat is fölbresztette volna!

A fiuk mind elkezdtek visitani, jajgatni:
— Jaj, jaj! Oda veszünk, elpusztulunk mint Sodoma!

Erre fölébredt Kitajkáné és látta a pokoli világítást; most kék, majd zöld, majd meg piros színt váltott a sistersgő tűz. Hallotta is a rettenetes jajveszékelt. Felköltötte az urát és reszketve kapta magára a ruhát.

— Keljen föl kigyelmed, itt van Sodoma pusztulása! Lám, megmondtam! Hamar, fussunk, meneküljünk, hogy itt ne vesszünk!

Kitajka uram nem teketóriázott sokáig, hanem kiugrott az ágyból. Künn folytonosan hangzott a robbanás és jajgatás. Kapta magát és a feleségével kifutott az utczára. Mikor kiértek, éppen akkor röpítették föl a gyerekek a rakétákat. Nehány »béka« is ott sustorgott a lábuk előtt, sőt az egyik ott a Kitajkáné lába mellett pattant szét. Futott is hanyatt-homlok a szőlők felé. Az ura meg utána. De hát annak mégis több esze volt: vissza fordult, hogy lássa, mi történik... ha valóban elpusztul-e a város?

Hát azt látta, hogy a városnak semmi baja, csak az ő háza előtt ég a tűz-rakás, melynek fényénél tánczolnak és nevetnek a fiuk (Lásd a képet a 244. lapon.) és sütögetik a rakétát. Az egyik pofa mint ha ismerős is volna előtte. Nem a Ferke urfi? Oda kiált a feleségének, aki már jó messze volt:

— Állj meg, Sára, nézz csak ide! Semmi baj sincs!

Az asszony csak nem fordul vissza, hanem futtában visszakiált:

— Álljon meg kigyelmed, én nem akarok sóbálvánnyá változni, mint a Lót felesége!

Ki is futott volna a világból, tán még a Sátorhegyen is tul... de egyszerre nagyot botlott egy kőben s végigterült a földön. Nem is birt volna feltápáskodni, de az ura utól érte, megfogta és talpra állította.

— Ne légy bolond Sára! Nincs ott semmi baj. Nem pusztul még el Sodoma. Gyere haza!

Ha birt volna is az asszony futni, nem haza futott volna; de úgy megütötte a térdét, hogy még sántikálni is alig tudott. Hát csak engedte magát az urával czipeltetni. Minden lépésnél attól tartott, hogy a szurok-tengerbe esnek bele. Persze, hogy aztán, mikor a házuk elé ért, látta csak, milyen bolondot üztek vele. Ott égett még a földön egy-egy kis deszka-darab.

A fiuk mind elfutottak, de a szomszédokkal együtt ott volt az egész utca. Kitajkáné háza egy kicsit magában állott, lombos nyárfák vették körül három oldalról, mellette pedig a patak folyt. Így hát nem történt baj, nem gyuladt ki a földél, mert védtek a terebélyes fák, a sűrű lombzat felfogta a szikrákat. Az egyik fának a fele el volt ugyan pörkölyve, de baj is az! Esztendőre újból kihajt. Az ócska disznó-ól teteje leégett ugyan, de nem volt benne hizó, ami szerencse volt a Ferke apjának az erszényére nézve. Mert az a kis komédia is bizony sok pénzébe került apának. Az egész városban nevték Ferke csinyét. Csak a bíró uram vette komolyan a dolgot és üzenté apának, vigyázzon a fiára, hogy

többé ilyen csinyt ne tehessen. Ferke megint nem bírta fölfogni, miért is vannak megint elkésereedve ellene?

— Az a bolond Kitajkáné mit haragszik? Hiszen ő maga kívánta látni Sodoma pusztulását. Nem is érdemli meg, hogy sajnálják. Hát nem azt kívánta, hogy a szomszédjai vesszenek oda az ő ócska meszelő-pamaeca miatt? Pedig el sem is lophatják, mert hiszen egy mértföldre laknak tőle!

Az a gonosz asszony! Forró szurokba mártanám, hadd lássa igazán Sodoma pusztulását! Egy kis tréféért ekkora lármát csapni!

Az igaz, apa nagyon szigoruan vette a dolgot és mindenek előtt a fiun olyan sort vert el, hogy szinte maga is sajnálta. Az- . . . TÁNCZOLNAK ÉS NEVETNEK. (Lásd a 243. lapon.)

tán bezárta egy szűk szobáckába és föltette magában, hogy itt tartja a gyereket egy álló hétig kenyéren és vizen. Ferke szerencséjére Teréz néni másnap azzal az ajánlattal lepte meg apát, hogy ő magával viszi a fiut Somlyóra, hova egy-két hétre megyen. Persze, hogy szívesen adták oda neki a vásótt urfit. A mama egész boldog volt és össze-vissza csókolta Teréz nénit, mert nem bírta volna elviselni, hogy így kinoz-

zák az ő drágalátos szegény fiát. De örült apa is, hogy egy kis időre megszabadul tőle.

Biri néni azt mondta, hogy százszor is megbánja majd Teréz, minek vette ezt a nyugót magára. De most az egyszer nem volt igaza Biri néninek. Ferke bizony ugy kitüntette magát az uton, hogy Teréz néni örökké áldja az Istent, hogy ezt az ügyes, szemes gyereket magával vitte.

Az utazás pompás volt egészen Vázsonyig. Éjjelkor érkezett oda a vonat, ott le köllött szállniok és új jegyet váltani. Ferkét a váróteremben helyezte el a néni egy kis vacsora mellé, ő maga pedig a pénztárhoz ment.

Roppant sok utas volt az állomáson, a pénztárhoz

nem is lehetett hozzá férni és Teréz néni- nek sokáig kellett várnia, még rákerült a sor.

Ferke megette addig az elemózsiát. Nagyon kevésnek találta az adagot, egy fogára volt csak. És mivel unatkozott a sok idegen közt, Teréz néni után ment. Mint ha a jó Isten küldötte volna.

Épp akkor, hogy a csarnokba lépett, furesa dolog történt a nénivel. A nagy

toiongásban nem tehetette vissza pénzét a tárczájába, mikor a jegyét váltotta; tehát most, amint a pénz-tártól eltávozott, megállott egy perczre és a tárczába tette a két uti-jegyét meg a vissza járó pénzt. Mikor becsukta a tárczát, egy csinosan öltözött fiatal ur, aki már rég szemmel tartotta a nénit, azt mondja neki:

— Kérem szépen nagysád!

A néni fölnéz, de abban a pillanatban a gazember kiragadja kezéből a tárczát és eltűnik... az az hogy eltűnt volna, ha

Ferke sas-szem me meg nem látja. Nem hiába hogy előtornászó a gyerek az iskolában, de azt látni kellett, hogyan vetette magát a tolvaj után, fejeken, vállakon, a sokaság hegyénhátán keresztül, míg végül hátul bele nem

esimpszkodott a zsebmetsző nyakába. A szépen öltözött fiatal ur le akarta rázni magáról Ferkét; de ez körül fogta a lábával, úgy hogy oda estek és ugyancsak meghömpörögtek a földön; leütöttek egy egész sor üveget, korsót tele szilvóriummal, málna-szörp-pel és olajjal; megfürödtek a lében; ismét feltápszkodtak, de Ferke egy pillanatra sem eresztette el. A gazember ficsur ütötteverte, ám a mi Ferke barátunk föl sem vette; még a fogával is tartotta a kabátját, akár a tacsó kutya a borz farkát.

No hiszen, volt ott lárma, kiabálás! Az emberek Ferkének fogták pártját, ami természetes is. Mire a néni a nagy ijedségből felocsudott, már hozták is a tolvaj gavallért. Hogy mennyit püföltek rajta, mennyi verést kapott, azt maga sem mondhatta volna meg. De ugyis köllött neki!

A néninek vissza adták a tárczát, de már nem mehetett tovább, mert bizony a vonat azalatt elindult.

Nem volt baj! Megháltak a városban, aztán reggel tovább utaztak.

... KÖRÜL FONTA A LÁBÁVAL

A csendörök, akik átvették a tolvajt, nagyon megdicsérték Ferkét, hogy milyen ügyes volt. Mondták is, hogy az a fiatal gazember akit elcsíptek, a legveszedelmesebb tolvajok közül való, aki nemcsak ügyes zsebmet-

sző, de már vakmerő betörésért is ült a börtönben.

Ferke nagyon büszke volt e dicséretre és méltán.

Csak hogy hejh!... minden fénynek van árnyéka. Mert voltak ám olyanok, akik panaszkodtak Ferkére; például azok, akiknek majd a szemét vagy a fogát ütötte ki, mikor áttornászott a fejükön. A feldöntött kosarak, üvegek stb. tulajdonosai követelték, hogy fizessék meg a kárukat. Gondolom, Teréz néni meg is tette, mert hogy jó kedve

volt! Az egész uton a legjobb csemegével kedveskedett az ő bátor Ferkéjének. Hát még, mikor Somlyóra értek és a néni elmondta, milyen vitéz a mi Ferke pajtásunk. Teréz néni nem győzte dicsérni hős-tettét; vagy százszor elmesélte, mert nem bírta elfelejteni azt a rettenetes kalandot.

— Képzeljétek csak helyzetemet, mondá; mi lett volna belőlem! Egyetlen egy fillérem sem volt. Mit csináltam volna idegen helyen, ahol egy lelket sem ismerek? Az uti-jegyem, a pénzem a zsvány kezében, de még a málna-jegyem is ott volt a tárczában és az a gonosztevő azt is elvihette volna! Rettenetes egy állapot! Borzadok, ha csak rá gondolok.

Teréz néni hűségesen megírta haza a nagy eseményt és a mama nagyon meg-

örült neki, hogy végre megdicsérték az ő fiát. De nem csak a mama örült, hanem az egész ház, sőt még apácska is azt mondta:

— Az én ügyes, okos Ferkém!

Hát még, mikor az ujságban is zengtek dicsőségét a »derék, bátor fiunak!«

Azt hiszem, csak kettőnek nem tetszett: Biri néninek és Laczinak. Ezt az utóbbit majd fölvetette a sárga irigység. No, de az nem árt Ferkének; tejben-vajban fürösztik Somlyón, és ami jobban esik neki: ő lett a somlyai fiuk vezére, mikor megtudták, milyen legény.

Mi, akik jó barátai vagyunk, örülünk az ő hírének és dicsőségének, és kiáltunk mi is, mint hü pajtásai:

Éljen Ferke, a vitéz gyerek!

— Vége. —

CSIRIPI ELSŐ UTJA.

— Elmondja ő maga. —

AMBÁTOR azt hiszem, hogy a legtöbben jól ismertek, mégis bemutatom magamat, mert úgy illik: Csiripi vagyok, idej veréb az eresz alatti fészekből.

No, csak ne fintorgassátok az orrotokat, hogy ugyan mit törödtök ti egy ilyen szegény fakó verébbel? Mit mondhatna az olyat, hogy meghallgatni érdemes volna? Nem vagyok ritka madár, az igaz; szép sem, hatalmas sem; de ha épp nincs jobb mulatságotok, meghallgathatjátok az én kis

kalandomat, hogyan jártam, mikor először repültem ki a szüleik fészekéből.

Ez a fészek, mint már mondtam, az eresz alatt volt, még pedig egy szép uri háznak a kertre nyíló ablaka fölött. Remek fészek volt. Szüleink büszkén is emlegették, hogy nem sok veréb-familia dicsekedhetik ilyen pompás lakással, mert ezt a fészket jeles mesterek építették: egy fecske-pár, mely őszkor elköltözött és többé vissza sem tért. Hát Veréb apó és anyó elfoglalták az üres lakást. De nem csak kényelmes volt a fészek, hanem szerencsés fekvésű is ott az ablak fölött.

Mi fiatalok — én meg a két testvérem — eleinte csak a hírt hallottuk annak, hogy mi van ott az ablakon belül. Egy nagyon, nagyon sápadt képű leányka feküdt ott az ágyban betegen. Néha-néha kiemelték az ágyból, karos székbe ültették és a nyitott ablakhoz vitték, hogy jobb levegőt kapjon és a kert bokrait, virágait láthassa. De meglátta a fészket is, jószíven szórt morzsát az ablak-párkányra. A szüleink ezt hamar észre vették; azt is látták, hogy az a leányka nem veszedelmes, tehát bátran oda röppentek és naponként pompás falatokat hoztak föl számunkra a fészekbe. Persze, dicsérték is nagyon a jó leánykát.

A két testvérem beírta azzal, amit kapott, de én lassanként, hogy tollasodni kezdtem, azon törtem a fejemet, hogy sokkal jobb volna, ha magam is ott lehetnék az ablak-párkányon és annyit szedhetnék föl a jó csemegéből, amennyi csak a begyembe fér. Meg is mondtam az apónak, hogy vigyen magával.

— Férj a bőrödbe, Csiripi! kiáltott rám az öreg. Majd ha megjön az ideje, megtanítlak röppülni. Addig maradj szépen veszteg és érd be azzal, amit kapsz. Végy példát a testvéreidről.

Már biz én azt nem tettem. Olyan gyámoltalanok voltak! Csöndesen várták az időt, mikor majd első utjokra indulhatnak. De én nem szerettem ezt a hosszas várakozást. Egyik napról a másikra biztattak és mindig csak azt mondták:

— Még nem birjátok. Még várnotok kell.

Pedig már gyönyörűen megnőtt a tollas bundácskám. Éreztem is jól, hogy erős vagyok. Szólni nem szoltam ugyan, mert ki-kaptam volna. De tudtam már mit csinállok.

Egy napon, hogy az öregek nem voltak otthon, kiálltam a fészek szélére és lenézgettem. Az a sápadt leányka épp akkor szórta számunkra a morzsát az ablak párkányára.

— Tessék! Már ott a jó csemege és nem kapjuk meg! Még bizony elcsipegetik előlünk holmi idegen torkos veréb-atyafiak.

— Jut is, marad is, szolt egyik testvérem. Majd megjönnek apóék, hoznak belőle nekünk is.

— Csak hogy én nem várok. Minek is várjak, mikor magam is leszállhatok oda és kedvemre lakomázhatok?

— Jaj, azt ne tedd! Tudod, nem szabad! Még nem próbáltuk.

— Hát én megpróbálom, még pedig most mindjárt!

A két testvérem ijedten csörrentötte el magát és belekapaszkodott a farkam tollába.

— Nem szabad, nem szabad! Azt mondták a szüleink, hogy még nincs itt az ideje. Nem eresztünk, nem!

— Ej, ne sivalkodjatok, ti gyávák! Tudom én, mit csinállok. Majd örültök ti is neki, mert hozok számotokra is jó falatot.

De ők csak nem eresztettek. Hát mérgeesen kirántottam a farkamat a csőrükből és kirebentem a fészekből. Oda akartam röppülni az ablakba, de a szárnyaim sehogyszem engedelmeskedtek. Inkább estem mint röppültem, még pedig nem is az ablakba, hanem a fal mellé a földre. Szinte bele kábultam, mert ugyancsak oda koppintottam a fejemet; de nem ez volt a legnagyobb baj, hanem az, hogy mikor a földről fel akartam szállani... nem birtam!

Hát csakugyan igaz! Még nem tudok röppülni! Mi lesz most itt velem, hogy kerülök vissza a fészekbe?

Még rá sem értem, hogy ezen a bajomon eltűnjem, már közeledett a még nagyobb, a legrettenetesebb veszedelem.

A magas fészekből sokszor mutatták szüleink vérszomjas ellenségünket, a macskát; ismertem jól. Es most ez közeledett! Halálos rémülettel igyekeztem menekülni, de hiába. A szörnyeteg hirtelen rám rohant és a fogai közé kapott!

Szörnyű volt az és borzasztó! Nem ért már az én életem egy köles-szemet sem. Ott lógtam a szörnyeteg szájában... mindjárt megesz!

Meg is tette volna, ha az a beteg jó leányka észre nem veszi gyámoltalan

Hogy ha nincs ló,
Szamár is jó,
Vagy ten még jobb,
Mert le nem dob;
El nem ragad,
Lassan baktat.
Csak hogy — nagy kár! —
Makacs szamár:
Várni kell míg
Neki tetszik
Megindulni.
Hát várunk mi!

KÉNYSZERŰ VÁRAKOZÁS.

leptyanásomat és azután a veszedelmemet. Epp akkor hajolt ki az ablakon, mikor a macska engemet bekapott. Rákiáltott:
— Jaj te gonosz cicza! Ereszd el rögtön!

Biz' a cicza nem tette, hanem futásnak eredt velem, hogy bátorságos helyen falatozzon fel.

— Kertész! Kertész! Vegye el azt a madárkát a macskától! (Folyt. a 250. l.)

Szám.

m ért
sem.
mind-

eg jó
talan

nak
la-

a
)

UTOLSÓ VIRÁGOK. (Lásd a 254. lapon.)

(Folytatás a 248. laphoz.)

A kertész szerencsére közel volt, üzőbe vette a macskát s ez kiejtett engemet a szájából.

— Hozzon létrát és tegye vissza a szegény fiókat oda a fészekbe, parancsolta a leányka.

Igy kerültem vissza a fészekbe, véresen megtépve, de mégis nagyobb sérülés nélkül.

És azután szépen türelmesen vártam, míg a szüleim idején valónak találták, hogy kiröpüljek.

— Okosabb lett volna, ha azon kezded, mondjátok.

Én is azt mondom.

HÉDI GÉPEN IR.

(Képpel a ezimlapon.)

Istenem! Már nem használunk tollat?

Elhagyjuk az író-mesterséget?

A kéz nem ír s billentyűt kopogtat?

Ki nem kerülhetjük már a gépet?

Alig tanult betűt vetni Hédi

S nagy-serezzegve haladt az ő tolla:

Most a gombot üti, veri, véti

S fogy a tartón a papír-motolla.

Ha levelet kapok ma vagy holnap,

Ide-oda forgatom kezembé:

Hát e merev sorok nekem szólnak?

Hogy ki küldi, nem is jut eszembe.

Felbontom s az aljára tekintek...

Ni, a Hédi nevét lelem ottan!

Hejh, mikor még ákom-bákomokban

Egy egész nagy ívet tele hintett!

Az a kajla sorvetés előttem

Sokkal kedvesebb volt, nem tagadom;

Rajf kis keze melegét éreztem,

Mig ez nekem csak egy betű-vadon.

Hédi szivem, a gép-írást hagyjad —

Te csak magad írd, ha bár kajlán is;

A sorokat te csak tollal rakjad

S nevedet ott leveled alján is!

VILÁGTALAN GYURICZA.

— Beszélyke. —

MESSZIRE hangzott a mezőn egy vékonyka, sipító hang, nyilván kis leánynak a hangja:

— Gyuricza! Gyuricza! Hol vagy?

Válasz nem hangzott a kérdésre. Pedig ott kuporgott egy bokor tövében és csöndesen sirdogált. Hallotta a hívást, de nem felelt reá.

A kiáltás újra meg újra hallzott, egyre közelebből. Szegényesen, de tisztán öltözött leányka szaladt végig a mezőn és mint ha tudta volna, hol találja Gyuriczát: egyenest a bokornak tartott.

— Gyuricza, hoztam valami jót! Nagy darab lágy kenyeret adott anyácskánk; a fele a tied.

A fiu kelletlenül, szinte mogorván felelé:

— Hagytál volna inkább békében! Nem köll nekem semmi. Edd meg magad azt a kenyeret!

A leányka leült Gyuricza mellé és részvevő szeretettel nézett ennek könnytül ázótt arcára.

— Miért sirtál, Gyuriczám? Bántott valaki? Vagy talán fáj valamid?

— Fáj... azt hiszem... nagyon fáj!

— Hol? Mid fáj?

— Nem tudom. Nem a kezem, sem a lábam, sem a fejem... sehol... mégis olyan nagyon fáj!

— No, már ez furcsa. Nem értem egy csöppet sem. Azt mégis csak tudnod kell, miért sirtál?

— Hogy ne tudnám? Ott ültem a házunk előtt a padkán, mikor a szomszédból Orzse néni ellátogatott hozzánk. Benn a szobában beszélgetett édes anyámmal, de az ablak nyitva volt, hát mindent hallottam. És Orzse néni azt mondta, hogy bizony nagy isten-csapása édes anyáinkra a szegénység mellett még az a világtalan gyerek is. Már hogy én. Mert én vagyok a vak. Meg hogy csak terhére vagyok szegény édes anyámnak, semmi hasznomat sem veheti, csak a drága kenyeret pusztitom.

Gyuriczának reszketett a hangja, el is hallgatott egy kis időre; aztán csüggedten mondá:

— Hiszen én nem tehetek róla, hogy vak vagyok! Aztán meg, Mariska, beszélj csak... hát igazán nagyon sok kenyeret pusztítok?

— Ej dehogy! Te is csak éppen annyit kapsz, mint én meg Palkó és Misi. És Örzse néne hiába mondja, hogy terhére vagy édes anyáknak, mert azt a mi jó anyáskánk soha sem mondta. Hát ezért ugyan nincs okod a busulásra.

— Tudom én azt, hogy édes anyánk nem sajnálja tőlem a falatot. Hallottam is, mikor azt felelte Örzse néninek, hogy amit a jó Isten rendelt, az ellen ő nem zúgolódik és hogy engemet csak annál inkább köll szeretnie, mert hiszen ugyis eléggé szerencsétlen vagyok a vaksággal.

— No lám! szólt Marika. Akkor hát miért sirtál?

— Azért sirtam, mert... mert Örzse néninek mégis csak igaza van. Igen... én csak olyan haszontalan kenyér-pusztító vagyok a háznál.

— Már ugyan hogy volnál haszontalan kenyér pusztító! Sok jó hasznot csinálsz a háznál. Tudsz vizet hozni a kutról, meg-eteted a malaczkákat, akár hova is eltalálsz a faluban, ha édes anyánk küld... és oh, még nagyon sokfélét tudsz!

Gyuricza csak rázta a fejét.

— Az mind nagyon keveset ér, mondá. Azzal nem keresek semmit, hogy szegény anyákon segíthetnék. Pedig ma-holnap már nagy fiu leszek, tizenkét éves... és Örzse néninek igaza van... csak terhére vagyok édes anyáknak. Pedig én azt szeretném...

Hirtelen elhallgatott és figyelni látszott.

— Mi az? Hallottál valamit? kérde Marika.

— Hogy ne? Hegedü-szó... nem hallok? Nem, Marika nem hallott semmit.

— Csalódl. Nem hallok semmit. Ki is játszana itt a mezőn?

A vak fiu azonban, a vakok rendkívül éles, finom hallásával, tisztán hallotta a hangokat. Föl is ugrott és megindult a falu felé.

— De igen, mondá. Jól hallok. A vén Füttyü játszik.

A vén Füttyü cigány a falu szélén lakott, nyomorult kis vályog putriban. Gyuricza sokszor álldogált ennek közelében és hallgatta, amint a vén cigány hegedült. Most is oly gyorsan futott vak létére odáig, hogy Marika alig tudott vele lépést tartani. A kunyhó közelében megálltak s a vak fiu elfojtott lélekzettel hallgatta a hegedü szavát. Minden bánat, szomorúság eltűnt az arczáról, elfelejtette vakságát, boldogtalanságát, csak leste édes gyönyörűséggel a zenét. Pedig a vén Füttyü nem is éppen valami nagy művész volt még a faluvégi cigány muzikusok közt sem; de Gyuricza nem hallott különbet és az ő számára nem volt a földön nagyobb gyönyörűség a zenénél.

Voltaképen nem is tudta, honnan és hogyan támadnak azok a bűvös hangok. Marika megmagyarázta ugyan neki, hogy hegedüből erednek, a hegedü pedig olyan lapos, hosszukás katulya-féle, négy hur van rajta és ezen a négy huron vonót tologatnak ide-oda. Gyuricza ezt nem tudta megérteni, mert nem láthatta. Ő csak azt ismerte, arról tudott magának fogalmat alkotni, amit a kezébe foghatott és megtapogatott. De csak annál nagyobb áhítattal gondolt a csoda-hangszerre, melyből olyan bűvös hangokat lehet kicsalni és hiába szóltak előtte kicsinylőleg a rongyos vén Füttyü cigányról; ő boldog és dus embernek tartotta, mikor azt a csoda-szer-számot birja.

Jó ideig hallgatták a hegedü-szót s mikor ez már elnémult, Gyuricza még akkor sem mozdult.

— Most már menjünk haza, szólt Marika.

— Még nem. Hát ha még tovább hegedül?

— Már nem fog tovább játszani. Kijött a házból . . . amott megy ni . . . be a faluba.

Ekkor végre Gyuricza is megindult. De nagyot sohajtva mondá:

— Milyen boldog az a vén Füttyü! Ha nekem hegedüm volna és játszani tudnék rajta! . . . Akkor . . . akkor soha sem sirnék többé.

— Jaj, Gyuriczám, ne is gondolj ilyenre! Hogy juthatnál te hegedühöz? Drága szerszám az nagyon. De még ha volna is, nem tudnál vele bánni, mert azt is tanulni kell ám.

— Tudom . . . Hiszen csak úgy mondtam, felelte Gyuricza bánatosan.

Lassacskán haza ballagtak. Az ajtóban édes anyjok e szavakkal fogadta:

— Sokáig jártatok oda, gyerekek! Marika, vidd ezt a pár csirkét az uraság házába. Az imént találkoztam a szakácsnéval, kérte, hogy mentül hamarább küldjem el. Annak a beteg vendég urfínak kell csirke-becsinált vacsorára.

A leányka készséggel megindult, vak testvére pedig, egyéb dolga nem lévén, elkisérte. Az uri ház a falu tulsó végén, szép virágos udvarban állt s a két testvér jó ismerős volt itt, mert édes anyjok gyakran eladogatott tojást, csirkét és más efféle apróságot az urasági konyhának. A ház ajtaja közelében terebélyes fa alatt asztal és székek állottak; de most nem ült ott senki.

Marika azonban, amint oda pillantott, szinte akaratlanul fölkiáltott:

— Jaj Gyuriczám, ha tudnád, mit látok!

— Ugyan mit?

— Hegedüt! A nagy fa alatt, az asztalon. Valjon kié lehet?

— Bizonyosan az uraságé. De hát az mindegy, ha nem az enyém.

— Persze! No, maradj itt az ajtó közelében, amíg beviszem a csirkét. Mindjárt vissza térek.

A leányka bement a házba, a világtalan fiu pedig megállt az ajtónál. De alig egy pillanatig állt nyugodtan, aztán hirte-

len nagy izgatottság lepte meg. Eszébe ötlött valami. Hegedü van ott az asztalon, a nagy fa alatt. Ezt a jó alkalmat lehetetlen elszalasztania. Most megtudhatja, milyen is hát az a csoda szerszám.

Vak létére is jól tudta itt a járást, mert sokszor fordult meg az udvaron. A következő perczben már ott állt az asztalnál és tapogatózni kezdett. Egyszerre szinte megijedt, össze rezzent, amint ujjai egy idegen, ismeretlen tárgyat érintettek. Elfojtott lélekzettel tapogatta ki a formáját . . . ujjai a húrokhöz értek . . . igen, ez az a бүвös, csoda-hangszer!

Amint ujjai a hurokat érintették, halk hangok rezdültek meg. Gyuricza reszketett az örömtől is, de a félelemtől is. Hát ha látja valaki az ő vakmerő tettét! Figyelt, hallgatózott . . . csönd volt köröskörül.

— Nincs közel senki . . . Megpróbálok még egyszer.

Most kissé erősebben érintette a hurokat és nagy gyönyörűségére azok még hangosabban szólottak. De ugyan rövid ideig tartott a gyönyörűsége! Mert a következő pillanatban kemény hangon kiáltott rá valaki:

— Ejnye te semmire kellő! Hagyod békében a hegedümet?

A szegény vak fiu úgy megrémült, mint ha valami borzasztó büntetést kaptak volna rajta.

— Jaj Istenem! Jaj Istenem! hebegte reszketve.

— No, no, mit reszketsz, mint a kocsonya? Hiszen nem eszlek meg. Gyere ide!

Gyuricza megindult, de nem egészen jó irányban.

— Hová mégy? Nem látod, hol állok? Vak vagy?

— I . . . igen is, kérem alássan . . . vak vagyok.

Pillanatnyi csend következett, aztán újra megszólalt az idegen hang, de most már sokkal szelidebben, majdnem jóságos részvétellel:

— Ne félj no, nem akarlak bántani, nem is volna rá okom, semmi kárt sem

tettél vele, hogy megpengetted a hurokat. Ugy gondolom, azért tetted, mert szereted a zenét.

— Oh, nagyon, nagyon!

— Várj csak, játszom hát neked egy nótát. Jöjj vissza ide az asztalhoz.

Mialatt mind a ketten az asztalhoz mentek, Gyuricza azon törte a fejét, ki lehet az, aki vele beszél? Ismert ő mindenkít a házban és rá ismert a hangjáról. De ezt a hangot nem ismerte.

— Ez bizonyosan az a beteg Kálmán urfi, gondolá. Édes anyám sokat beszélt róla.

Eltalálta, csakugyan az volt. Nem kis diák urfi, hanem szálás fiatal ember, de nagyon sápadt, beesett képü, csüggeteg szomorú kifejezéssel a fénytelen szemeiben.

Leült egyik székre és játszani kezdett a hegedűn. Szépen játszott, sokkal szebben, mint a vén Füttyü cigány. A vak Gyuriczának ilyenről eddig sejtelme sem volt. Álmélkodva hallgatta, szinte nem is hitte, hogy valóság. Talán álmodik és álma a tündérek honába varázsolta. Meg is látszott az arcán ez a nagy gyönyörűsége és Kálmán urfi, mikor bevégezte a nótát, szeliden és részvevőleg szólt:

— Ha olyan nagyon szereted a zenét, meg köllene próbálnod, nincs-e hozzá való tehetséged is. Az ilyen magadforma világ-talan ember számára éppen ez való, még meg is élhetnél belőle.

— Oh, gondoltam én már erre! De nem lehet, mert szegények vagyunk. Hegedűm sincs, meg nem is volna, aki tanítson.

— Ha nekem még érdemes volna valamibe belefogni, tennék egy kis próbát veled. De már én nem fogok bele semmibe. Nem sokára ugyanis már az angyalokkal hegedülök együtt.

Gyuricza félig-meddig kiérezte ugyan e szavakból a fájdalmas keserűséget, de egészen mégsem értette meg. Csodálkozva kérdé:

— Az angyalokkal? Hát lehetséges az?

— Itt a földön nem. De aki meghal, az már csak az angyalokkal muzsikálhat a másvilágon.

— Jaj no! Csak nem akar az urfi meghalni?

— Nem rajtam áll, jó fiu, felelt Kálmán komor hangon. Nagy beteg vagyok... tudom, hogy meg kell halnom.

— Már ugyan miért köllene? Most már jut eszembe, hogy az édes anyám azt mondta... mert bizonyosan az urfi volt az, akiről beszélt...

— Ugyan? És mit beszélt?

— Hát... izé... azt mondta, hogy volna csak az urfi az ő keze alatt, hamar meggyógyítaná.

— Igazán? Talán bizony csoda-tevő javas asszony az anyád?

— Nem tudom, azt nem hallottam. De azt mondta, hogy már többször látta az urfit és ő ugyan nem hiszi, hogy az urfi

... MEGSZURTA AZ UJJÁT.
(Lásd a 255. lapon.)

olyan veszedelmes beteg, meg azt sem hiszi, hogy a doktor azt mondta volna.

— Persze hogy nem mondta, szólt Kálmán szomoruan. Nagy beteg előtt mindig titkolják a baját. De a te anyád honnan tudja? És ugyan mivel gyógyítana?

— Hát... az édes anyám sokszor jár ide és beszéltek az urfiról. És azt mondja, hogy a legnagyobb baja az, hogy... hogy...

— No, micsoda?

— Izé... már azt talán meg sem mondom... meg találna haragudni az urfi.

— Dehogy haragszom. Csak mondd bátran.

— Hát azt mondta, hogy az urfi nagyon kis-hitű és ijedős, nagyon megrémült és folyvást szomorú gondolatokkal gyötri magát, ebbe betegszik bele és ezért gubbaszt itt is mindig a szobában, az pedig semmit sem ér. »Ha rajtam állana,« azt mondta édes anyám, »mindjárt reggel kitudszkolnám, aztán egész nap kinn köllene járnia a napon, hegyet másznia, a patakban megfürödni, ráadásul pedig jóízűen enni-innia és vigan lennie. És ha olyan gyáva anyámszony katonája, aki csak sajnálkozni tud, majd rá szoritanám én a jóra, ha a kezem alatt volna.«

Jó volt, hogy a vak Gyuricza nem láthatta a fiatal ember arcát. Mert ez, a vak fiú szavai hallatára, elvörösödött, de nem a haragtól, hanem a röstelkedéstől. Hogy is ne! Hiszen az mind igaz, amit ez az egyszerű fiú mondott. Mások is biztatták már, de gyöngédebb, kiméletebb szavakkal, azokra pedig nem hallgatott. De ime, most ez a szegény vak kereken a szemébe mondja, hogy gyámoltalan kis-hitű, gyáva anyámszony katonája.

Néhány pillanatig csend uralkodott. Kálmán erősen küzdött magával. Aztán egyszerre csak megszólalt, de most már sokkal derültebb hangon:

— Mondok valamit. Izé... hogy is hívják?

— Gyuricza.

— No's, Gyuricza, te testileg vagy vak, én lelkileg voltam az. Te már segítettél

rajtam, hát én is segítek rajtad, amennyire lehet. Ha olyan nagy kedved van a zenére, majd én tanítalak és később majd meglátjuk, mit tehetünk.

Gyuricza eleinte nem is értette meg; mikor pedig megértette, akkor alig tudta elhinni. De hát úgy történt amint Kálmán mondta.

Nyár eleje volt akkor. Mire a nyár elmúlt, alig lehetett ráismerni a hajdani beteg Kálmán urfira. Esze ágában sem volt, hogy beteg és szomorú legyen. Piros képe ragyogott az egészségtől és jókedvtől. Boldogabb csak a vak Gyuricza volt, aki a nagy fa alatt naponként kapott leczkét a hegedű-játékban.

— Kiváló tehetsége van rá, mondá Kálmán. Magammal viszem a városba és módját ejtjük, hogy kiképeztessük.

És Gyuriczából csakugyan jeles hegedűs lett, aki vak létére is nem csak támasza, hanem büszkesége is anyjának és testvéreinek.

UTOLSÓ VIRÁGOK.

(Képpel a 249. lapon.)

Haza felé megy a eszsz...

Virágaim, itt az ősz.

Erzém, hogy néhány nap múlva

A kertünknek porondjában

Ott heverték, szerte hullva.

Aztán jön a köd, a szél,

Virág-levél utra kél.

De — semmint hogy így vesszetek...

S a talpak elgázoljanak,

Kis virágim, mind lemetszlek.

Két könny-csepp a szememben,

Nagy olló a kezemben...

Szálankint most mind lemetszlek,

Azután a könnyvecskémbe

Nyári emlékül beteszlek.

A RÓZSA BOSZUJA.

— Apróság az apróknak. —

(Képpel a 253. lapon.)

HGY rózsátó mit nem gondolt? Késő ősre bimbót hajtott és a bimbó ki nyilott.

Meg is bámulta mindenki, csak a mama nem tehetette, pedig épp az ő kedves rózsafája volt. Nem volt otthon a mama.

— Megjön holnap, szolt az apa. Akkor a rózsza éppen legszebb pompájában lesz. Gyerekek, vigyázzatok, még csak hozzá se nyuljatok! Lesz öröme a mamának!

A kis Lenke és Tonsika játék közben említették a szomszéd kis Nellikének, milyen csoda van a kertjökben. De Nellike nem hitte és azt felelte:

— Akkor hiszem, hogy ha látom.

— Gyere hát és nézd meg.

— Nem mehetek, mert vendéget várunk, itthon kell maradnom. De ha igazat beszéltek, szakítsátok le és hozzátok el azt a rózsát.

— Nem szabad ám! Az a rózsza a mamánké.

— Üres kifogás. Dicsekedtetek és bele sültetek, hahaha!

Oly gunyosan nevetett, hogy már ezt Lenke és Tonsika nem tűrhették. Csak azért is megmutatják, hogy van rózsza. Minden egyebet feledve, siettek a kertbe és Lenke nagy hirtelen letépte a szép rózsát. De amily hirtelen letépte, épp oly hirtelen el is dobta és ijedten sikoltott fel, mert a rózsza tövise erősen megszurta az ujját. (Lásd a képet a 253. lapon).

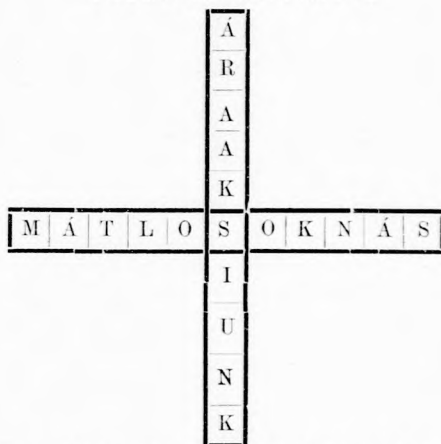
Annyira megszurta, hogy vér buggyant ki. Igen, piros vér! Ez már csak borzasztó! Most már Nellikét, rózsát feledve szaladtak apácskához, hogy segítsen a veszedelmen.

Apácska még csak meg sem ijedt. Letörölte a vércsöppet, de be sem kötözte a Lenke ujját. Amde arra kíváncsi volt, mi okozta az a szurást és hajh!... amikor megtudta, nagyon megharagudott.

— Vétettetek ellenem és a mama ellen. Persze, azt hittétek, nem fogjuk megtudni, hogy ti téptétek le a rózsát. De a rózsza boszut állott és elárult.

Büntetés és sirás lett a vége. De meg is fogadta Lenke, hogy effélét nem tesz többé, mert a ki tilosba fog, soha sem tudhatja, hogyan és mivel veszt bele.

CSIGA-REJTVÉNY.

A megfejtők névsorából elsőnek kisorsolt kapja jutalom-nyereményül a következő művet:

„Kis mese-könyv“.

Válogatott mesék a **Grimm testvérek** gyűjteményéből, számos fa-metszetű ábrával, díszes angol vászon-kötésben. (A „**Forgó bácsi könyvtára**“ című sorozat egyik önálló kötete.)

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« LXI. köt. 14-dik számában közölt rejtett nevek megfejtése:

Eke. Teke. Zeke.

Helyesen fejtették meg: Geréb Andor, Richter Ilonka, Bayer Anti, Csauscher Mariska, Ranschburg Mariska és Béla, Poór Erna, Kószeghy Marianna, Flór Anna, Makó Gábor, Erzsébetvárosi állami ovoda, Virághalmy Juliska, Kaiser Jenő, Hertelendy Bandi, Dominigg Ilonka és Erzsike, Szvétek Ilonka, Mérey Dalma, Materny Rózsika és Margit, Kilezer Gyula, Balogh Józsa, Kövesi Jenő, Jákó Margit, Szántó Olga és Ernő, Vég helyi Lajoska, Koós Miczike, Pap Lili, Szakáll Paula, Csepány Béla, Ruhig Flora, Ágfalvi Endre, Cselkó

Gizi és Ilona, Trebitsch Károly, Ybl Ida és Márta, Nagy Lenke, Vicza és Ernő, Morvay Iluska (Írást beporozni nem illik. *F. b.*), Perci Lili és Imre, Lövensohn Henrika, Somogyi Jolán és Jenő, Jungensfeld Rudolf, Kogler Nora, Borhy Margit, Schuch Ilus, Kazy Péter, Borbély Margit és Gyula, Sinkovits Clarisse és Ilma, Hatschek Adrienne, Dietrich Aladár, Mikó Blanka, Altstock Hugó, Garai Lujza és Mariska, Veress Gizi és Józsi, Büben Iván, Pressburger Margit, Dengl Miklós, Magassy Mariska, Kempner Magda, Márkus János (A nevedet tisztán olvashatólag ird alá. *F. b.*), gróf Lázár Tibor, Kiss Margitka, Janny Gizi, Balonyi Imre, Fellegi Vilmos, báró Vay Miklós, Záborszky Mariska, Jenő és Géza, Kerekes György, Temesváry Laczika, Danner Janika és Sanyika, Hirsch Emma, Péterfy Vilma, Medveczky Gyurika és Sándorka, Komlós Magda, Ujhelyi Gabriella, Vidonyi Ilonka és Sándor, Ján Auróra, Ponger József, Kovács Margitka, Mészáros Janka, Jörg Mariska, Sass Eveline, Csongrády Ilonka és Attila, Rhédey Zoltán, Hollós László, Krámer Irénke, Roboz Atala és Elza, Naschitz György.

A jutalom kisorsolása szabályszerűen megtörténvén, nyertes lett *Szakáll Paula Berettyó-Ujfabuban*, kinek a jutalom-könyvet (*»Leánytörténetek«*, elbeszélések, az ifjúság számára írta *Halden Erzsébet*, négy színnyomatu képpel, díszes kötésben) a kiadóhivatal megküldi.

*

A *»KIS LAP«* LXI. köt. 12-dik számában közölt rejtvény megfejtését még beküldték: Janny Gizi, Péterfy Vilma, Büben Iván, Hatschek Adrienne, Komlós Magda.

FORGÓ BÁCSI POSTAJA.

Vöröss Bálint. Hogy van-e jégcsináló gép? Hogy ne volna? Ha egyszer a fővárosba jössz, szemmel láthatod majd a *»Budapesti Jégművek«* című gyárban, milyen szépen fordul ki a fagyasztó formából az egyenletes jég-koczká, mint turós-lepény a tepsiből. — **„Árvák” s egyéb versek.** Valamennyien mind árvák biz' azok. Van kis olvasóm, aki különbeket ír, de még azokat sem közlöm. Milyen szegénység a rimekben is. Ime: visel — szeret; bácsi — irni: lányom — angyalok: csatába — puská; atyám — borzad stb. Még csak nem is assonenciák! A versek tartalma még gyatrább. Bár ennél enyhébb, de ilyenforma választ már kapott ön. — **Nicolai Eugenia.** Mert Eugenia a te latin neved is csak ebből származott a francia *Eugénie*, az angol *Jenny* stb. Maga a te kis latin levelkéd kedves meglepetésemre szolgált. De megvallom, kissé furának is tetszett: mint ha csak valmi ódon tajték-pipát láttam volna füstölni a szájban, mivel a latin nyelvet el sem bírom választani az öreg ur képétől. Minden esetre el-

fogultság, de hát még én ilyen benyomások között nőtettem fel. Valjon az olvasónak (*lector*) mi a nőneműje? Magyar sorocskáidnak azonban még jobban megörültem. — **Balonyi Imre.** Ha a *kiadóhivatalnak* 20 fillér postai költséget küldesz, megkapod. — **Roboz testv.** A m. hét óta az történt, hogy a világtalan furulyás mégis csak jelentkezett nálam s miután igazolta magát, a ti kegyes adakozástokat átadtam neki a ti nevetekben. Forró köszönetet mondott érte. És ezzel visszavonom abbéli gyanúsításomat, hogy tán méltatlannak jutott volna a 10 kor. Hogy a közlött czimen meg nem találtuk, annak hosszadalmas és bus historiája van, amely egyébként ránk nem is tartozik. — **Sommer Katinka.** Minden könyvkereskedésben megrendelheted a *»Forgó bácsi színháza«* című gyűjteménynek két kötetét. Ezekben aztán bőven akad hosszabb, rövidebb darab is, alkalmasok arra az ünnepi előadásra. — **Horváth Alajos.** Kedvtelve nézegetem azt a bájos lakot, melyben, úgy sejtem, télen is laktok. S nyilván télen is kedves ez a ti csinos otthonotok. — **R. E.** A versben megható érzések lelnék hangot, de nem abban a szabatos formában, melyet a vers megkövetel. E végre forgassa *Torkos László »Verstanát«*. A meséről csak olvasás után. — **Bérczy Gabriella.** Szeretettel fogadlak téged is a *Kis Lap* zászlaja alá. — **Jungensfeld Rudolf.** Csak bátran előre, kis fiam! Szerdán, esti 6—7 között szívesen látlak. — **Csepány Béla.** Ha beválik, örömet közlöm. — **H. postamester.** Valóban lélek-emelő sorok azok, melyekkel engem megörvendeztetett s lélek-emelő lesz az én számos kis hivemre nézve is, ha megértik az ön közleményéből azt a kegyeletes érzést, melyet *Cselkő Gizi* és *Ilonka* tanusítottak. A nemzet egyik gyász-napján, október 6-án ugyanis a hős hadvezér özvegye *Damjanich Jánosné* koszorút küldött vértanuságot szenvedett, dicső férje sírjára. Ám a két kicsi leányka nem engedte, hogy a grófi park végében domboruló sírra az inas vigye és tegye le, hanem gyöngéd karjaikon magok emelték a nagy nehéz koszorút. S amint így haladt a kitzűzött cél felé a fehérbe öltözött két leányka, az ember szinte azt hitte, hogy az égből alászállott angyalkák lebegnek el előtte. Minden jelenlővőnek szíve megilletődött és szemé megnedvesedett, látván, hogy nagyjaink iránt kiolthatatlanul ég a kegyelet szent lángja már az ilyen gyermeki szívekben is. — **Ybl testv.** Azt az arczképet már egy ízben közölte a *Kis Lap*. Sajnálom, de ismételni azt nem lehet. Forgó bácsi csak szükséges dolgokra nézve ad választ. A tárgytalan beszélgetésre, kedveseim, nincsen elég terem. 1901-ben már nektek járt a *Kis Lap*, tehát utána nézhetek magatok is. Hejh, de hogy telik nekem időm boldog szüretelésre! — **Leopold Kornél.** Jól van az megszerkesztve kis öcsém, csak hogy Leopold magyarul *Lipót* ám! — **Naschitz György.** Örövendve tapasztalom írásodnak tetemes javulását. — *Több levélről a jövő számban.*

Szerkesztőség és kiadó-hivatal: Budapest, Kerepesi-ut 54. sz., Athenaeum-épület.
Nyomatja a kiadó-tulajdonos: Athenaeum irodalmi és nyomdai r. társulat Budapesten